

Η Φλογίνη Ρομφαία και ο Σταυρός του Κυρίου

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

“Οὐκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἑδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἰδοῦ τὸ νῆκος ἐλήλαται, ἐπέστης δὲ Σωτὴρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ· Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον”.

Διαβάζοντας ο αναγνώστης το Κοντάκιο της εορτῆς της Σταυροπροσκυνήσεως, της τρίτης δηλ. Κυριακῆς των Νηστειῶν, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Εκκλησία προβάλλει τὸν Τίμιον Σταυρό ὥστε νὰ προσκυνεῖται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ τοὺς ἐνδυναμώνει στὴ συνέχεια τοῦ σταδίου των ἀρετῶν, τὴ νηστεία καὶ τὸν ἀγῶνα κατὰ των παθῶν καὶ τῆς ἀμαρτίας, παρατηρεῖ πὼς τὸ Κοντάκιο ἀναφέρει: “οὐκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἑδέμ” καὶ ἀναζητεῖ νὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ πληροφορηθεῖ τι ἀκριβῶς ἦταν ἡ “φλογίνη ρομφαία”.

Η “φλογίνη ρομφαία”, όπως πληροφορεί το 3ο κεφάλαιο του βιβλίου της Γενέσεως: “έξαπέστειλεν Κύριος ό Θεός τόν Άδάμ έκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς εργάζεσθαι τήν γῆν, έξ ἧς ἐλήφθη καί ἐξέβαλε αὐτόν καί κατώκισεν αὐτόν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς καί ἔταξε τὰ Χερουβὶμ καί τήν φλογίνην ρομφαίαν τήν στρεφομένην φυλάσσειν τήν ὁδόν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς” (Γεν. 3,23-24), ήταν το “πύρινο και φλεγόμενο σπαθί” που τοποθέτησε ο Θεός στην “είσοδο” του Παραδείσου της τρυφῆς ώστε να κρατάει την είσοδο κλειστή και να απαγορεύει στους Πρωτοπλάστους την πρόσβαση σε αυτόν και κυρίως στο ξύλο της ζωῆς.

Συνεχίζει το Κοντάκιο τη ροή της αφήγησής του και προσθέτει “αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις”. Δηλ. της ἐπῆλθε κατάργηση στο φραγμό που δημιουργούσε και ἐμπόδιζε την πρόσβαση προς το ξύλο της ζωῆς και η κατάργηση της “φλογίνης ρομφαίας” επέτρεψε να εισέλθουν στον Παράδεισο της τρυφῆς όσοι πίστεψαν στον Αναστάντα Κύριο. Πως όμως συνέβη αυτό το γεγονός, να ἀπέλθει η “φλογίνη ρομφαία” ἀπό την είσοδο του Παραδείσου; Μα φυσικά με το να αντικατασταθεῖ ἀπό τον τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στον οποίο προσηλώθη η “Ζωή τῶν ἀπάντων” ο “Κύριος τῶν πάντων καί Κτίστης Θεός” και με την ἐκούσιο σταυρική του θυσία νίκησε το θάνατο και χάρισε ζωή αἰώνιο σε ὅσους πίστεψαν στη διδασκαλία Του.

Ο Σταυρός του Χριστοῦ αποτελεί “ζωή καί ἀνάσταση”, “νίκη κατὰ τοῦ Ἄδου”, “ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου”, διότι με τον Σταυρό ο Χριστός “ἔδωκε τόν Ἄδην, ὡς Θεός παντοδύναμος, καί νεκρούς συνανέστησε, καί πύλας τοῦ Ἄδου συνέτριψε, καί κράτος τοῦ θανάτου καθεῖλε ὡς Θεός

“.

Η υμνολογία της εορτής της Σταυροπροσκυνήσεως, πλέκει εγκώμιο στο Σταυρό του Κυρίου και τον χαρακτηρίζει ως: “φύλακα της θύρας του Παραδείσου“, “ βασιλέων το νίκος“, “ιερέων το καύχημα“, “στήριγμα των πιστών“, “φύλακας της οικουμένης“, “δόξα και καύχημα της Εκκλησίας“, “των χριστιανών πολυθύλητο καύχημα“, “περιούσιο κήρυγμα των Αποστόλων“, “διάδημα των μαρτύρων“, “ υπέρτιμο εγκαλλώπισμα των προφητών“.

Το “υπέρτιμο” αυτό “έγκαλλώπισμα τῶν προφητῶν” που τίθεται προς προσκύνηση στα μέσα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, τρις εβδομάδες μετά την Κυριακή της Τυρινής κατά την οποία η Εκκλησία έχει ως ανάμνηση την έξωση των Πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο, εμψυχώνει και ενδυναμώνει τους πιστούς στον αγώνα κατά της αμαρτίας και τους προετοιμάζει να ζήσουν τα άχραντα Πάθη του Κυρίου, με την έναρξη των οποίων τελειώνει η Μεγάλη Τεσσαρακοστή και ξεκινά η Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα και να γίνουν μέτοχοι και κοινωνοί της Αναστάσεως του Κυρίου Ιησού Χριστού, η οποία σηματοδοτεί την καθολική ανάσταση.

“Τῇ αὐτοῦ δυνάμει, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τῶν τοῦ πονηροῦ διαφύλαξον ἐπηρειῶν, καὶ τὰ θεῖά σου Πάθη, καὶ τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν προσκυνῆσαι ἀξιώσον, τὸ τεσσαρακονθήμερον εὐμαρῶς διανύσαντας στάδιον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος“.